

TERROR NOCTURN

30 d'octubre. 21h46.

Aparques el cotxe just davant de la caseta d'informació del pàrquing de les Pardines. Et bressoles amb la companyia de la dèbil llum del centre de recaptació d'aigua abans de sortir a la freda nit. Estàs sol al pàrquing i Les Pardines 1819 sembla tancat. No baixa ni un cotxe dels Cortals. Cada vegada que necessites alliberar la ment fas el mateix ritual nocturn i aquesta setmana està essent intensa, massa. Sospires profundament i, amb les mans tremoloses pel fred et poses els auriculars abans d'endinsar-te barrera endins, en la foscor del camí.

La nit és negra com la brea, il·luminada feblement per una lluna pràcticament nova, que dona un aire sepulcral als arbres mig despulats. No portes frontal. Per què l'hauries de dur? Al cap i a la fi, estàs a Andorra i les Pardines no representa cap dificultat tècnica. De fet, et relaxa que el món es redueixi a uns pocs metres al teu voltant i el sentiment d'aïllament i solitud.

La melodia de la Tocata i Fuga en re menor de Bach inicialment t'embolcalla, però aquests tres darrers dies han sigut massa tensos i aviat et trobes buscant quelcom de més potent. Necessites drenar l'adrenalina que et recorre les venes, no sentir-te com un cable pelat... en definitiva, expulsar els dimonis que et persegueixen. Trobes el popurri de heavy metal i prems el botó de reproducció. "Halloween" comença a ressonar als teus auriculars. "Genial, els clàssics mai fallen" – penses.

La barrera sonora que et proporcionen els riffs de guitarra t'ofereix una sensació de protecció i introspecció, però paradoxalment, també de vulnerabilitat. Camines al compàs de les cançons observant les siluetes negres i esfilagarsades de les branques dels arbres que s'alcen contra la bóveda celeste. Fas especial atenció a Andròmeda que, en aquests moments et queda a la dreta, entre el Cap del Rep i la taula de pícnic del km.1. Et concentres en la música, deixant que les melodies agressives i els ritmes trepidants t'embolcallin completament. Tanques els ulls i sents com les tensions de la setmana

s'esvaeixen amb cada passa. El teu pols accelerat per l'emoció inicial, comença a estabilitzar-se. L'aire fred omple els teus pulmons, portant amb ell l'aroma de la terra humida i els pins.

De sobte, notes alguna cosa darrere teu. Et gires ràpidament, però no veus res. Només l'obscuritat del camí, que ara queda a resguard de la llum de la lluna. Tornes a mirar endavant i segueixes el teu camí, tot i que notes com una espècie de petit neguit s'instaura al a boca de l'estómac. El vent xiula entre les branques, creant ombres que es mouen com fantasmes al límit de la teva visió.

Arribes a la mare de Déu de l'Ecologia, que representa el quilòmetre i mig. T'atures un moment per observar les siluetes empolsinades del Casamanya i l'Estanyó que descansen davant teu com testimonis silenciosos. Et gires i mentre busques alguna cançó d'Iron Maiden et fixes en la pintura de la mare de Déu. Veus una mirada guenya i buida, com si fos una creació feta per un mal tanatopràxic. Per un instant, et sembla que els ulls et miren malèvolament. Parpelleges i la sensació desapareix, tot i que el malestar a l'estómac es fa una mica més gran.

"I am a man who walks alone

And when I'm walking a dark road

At night or strolling through the park"

A l'encreuament amb el camí de Les Agols, enmig dels acords brutals i els crits del cantant, perceps un soroll rítmic que ve de darrere teu. Gires el cap bruscament i et treus un dels auriculars. Passes. No són les teves, n'estàs segur. No veus cap llum de frontal. Rius nerviosament, sentint la teva pròpia veu estranya enmig del silenci de la nit. "Deu ser un altre eixelebrat que li agrada caminar envoltat en la foscor", et dius. Però el lleuger augment del teu ritme cardíac, et delata. Apuges el volum al màxim, intentant espantar aquest sentiment d'inseguretat que mica en mica s'expandeix al teu estómac.

"...When the light begins to change

I sometimes feel a little strange

A little anxious when it's dark..."

A la Carbonera, tornes a sentir unes passes, però aquesta vegada venen de davant teu. “Això no pot ser. Quina probabilitat hi ha que tres persones estiguem caminant per aquí a aquestes hores?” T’intentent convèncer que són els teus propis passos, reflectits en les parets del teu cervell alterat per la inquietud i la música. Però el ritme és diferent... descompassat tot i que sembla que s’intenta acoblar al teu. Pares en sec i atures la música. El silenci que segueix fa ressonar els sons del bosc. Tenses la mandíbula. No entens res i això no t’agrada, per tant decideixes enfilat cap al cotxe. Al final has fet 2.2km, cosa que no està gens malament.

La música s’ha convertit en un soroll de fons, mentre la teva ment es centra en escoltar qualsevol indicatiu de perill. Cada cruixit de les branques, cada fulla que es mou sembla tenir una intenció oculta. Les ombres juguen amb la teva ment, transformant-se en formes fugaces que desapareixen tan aviat com les intentes enfocar. Mires de refilada la Mare de Deu i ara et convences que té un somriure malèvol pintat al rostre. Al principi dubtes, però tornes a sentir les passes. T’erigeixes i un calfred et recorre la columna. Acceleres el pas, gairebé corrent, i les passes sembla que s’accelerïn amb tu. Mires desesperat al voltant. No hi ha ningú. Només la foscor i el murmuri del vent entre els arbres, que ara sona com un xiuxiueig amenaçador.

*“...Have you ever been alone at night
Thought you heard footsteps behind
And turned around and no one’s there?...”*

De cop, la figura de l’Eddie, la icònica mascota dels Iron Maiden, comença a prendre forma en els teus pensaments. Aquesta figura antropomòrfica i dissecada amb els ulls brillants sembla observar-te en la foscor. És més, és la que et persegueix. Sembla absurd, però al teu cap tot encaixa. Notes com les aixelles s’humitegen i el cor et bateja amb tanta força que et fa mal el pit. La por s’apodera de tu, convertint cada so en una amenaça, cada ombra en un possible atacant. Ara ja corres desbocat.

Ja no goses mirar enrere, per por de quedar-te totalment paralitzat en veure la seva cara cadavèrica. Els arbres semblen les mans dels morts que surten de terra amb la malèvola intensió d’atrapar-te. Les passes

cada vegada es tornen més insistents, més properes. Veus el túnel en la llunyania, no recordes que quedés tant lluny. Mires al cel i Andròmeda et segueix, com una fletxa indicant-li on estàs. El terror t'ofega.

"...And as you quicken up your pace

You find it hard to look again

Because you're sure there's someone there..."

A l'entrada del túnel, en la teva carrera desesperada, ensopagues amb una pedra i caus al terra. Els auriculars surten volant. Ara sents clarament les passes com s'apropen. També perceps una olor d'humitat i de fusta podrida que se't clava a la nuca. El gust metàl·lic de la sang a la teva boca es barreja amb la bilis que t'ha pujat a la gola, provocant-te nàusees intenses. T'intentes alçar tremolant violentament, però un dolor agut al turmell et mareja i et fa caure de nou. El pànic s'apodera de tu mentre t'adones de la gravetat de la situació; estàs sol, ferit i l'Eddie t'està a punt d'atrapar.

Et recolzes a la paret del túnel i et fiques com pots al forat que et queda a ma esquerra, just a la sortida del túnel. Un cop a resguard, amb les mans tremoloses, busques el mòbil a la butxaca per intentar trucar a algú, a qui? Quan prems el botó tàctil, la pantalla roman negra. Prems repetidament, cada vegada amb més desesperació, sense resposta. "Com pot ser?! Juraria que quan he sortit del cotxe estava a un 84% de bateria."

Sents com les passes ressonen a pocs metres de tu. "Trac-trac, trac-trac". T'aferres al mòbil a mode de súplica. Aguantant la respiració, intentant fer-te invisible en la foscor. "Trac-trac". Tanques els ulls amb força. "Trac-trac, trac-trac". S'apropa... "Trac-trac". S'atura. Just al teu costat. Només el mur del túnel us separa. La pudor de putrefacció t'ofega. El cor se t'atura. Esperes... "Trac-trac, trac-trac". Les passes s'allunyen.

Els segons s'arrossegueu com hores. Quan sents les passes a una distància prudencial, tornes a obrir els ulls i afluixes els nusos de les mans. La foscor t'envolta, densa i opressiva. Sents com mil ulls t'observen

des de les ombres. Esperes una estona... res. Esperes una estona més... només sents el so del vent del nord, que ara sembla portar ecos de veus llunyanes. T'incorpores cautelosament i recolzat a la barana de fusta i coixejant comences a caminar. Vas amb molta cautela, a l'aguait a qualsevol possible so i intentant no fer soroll. Quan arribes a la taula de pícnic a pocs metres de la barrera, notes una cosa humida i glaçada a l'espatlla. Fas un esclai de pur terror i treus les forces d'on pots per tornar a córrer.

Finalment, veus la barrera i el cotxe en la distància. La llum càlida del centre de recaptació d'aigua et crida desesperadament, però enmig encara hi ha la foscor. Corres amb totes les teves forces, com pots, els pulmons en flames i les cames tremolant. Sents les seves passes a tocar i aquesta pudor de putrescència que t'ofega. "Trac-trac, trac-trac". T'està atrapant, t'està atrapant!

Arribes al cotxe a punt de convulcionar. L'obres com pots i et tanques a dins, amb el pany ficat. Per un moment, et sembla veure dos ulls grocs a una alçada no humana al límit de la barrera. El cor et fa un salt i sents com t'allunyes del teu cos. Però quan retornes, ja no hi són. De cop, sents un soroll que et sobresalta. El mòbil s'engega marcant la bateria a un 76%.

*"... I have a constant fear that something's always near
Fear of the dark..."*

Arranques el cotxe i surts d'allà a tota velocitat mentre el rellotge marca les 22h56. La respiració encara accelerada, les mans suades aferrades al volant. A mesura que t'allunyes de les Pardines, la tensió comença a dissipar-se lentament, molt lentament. En la llunyania, just al límit de la barrera, dos ulls de color groc emergeixen enmig de la foscor...

*"When I'm walking a dark road
I am a man who walks alone"*